

Angyalom

Szinte már rá sem ismertem az én egykor vidám, élettel teli, hangos kisfiamra. Napok óta alig evett, szólni is alig szólt. Az arca be volt esve és orcája mindig pirosposzsgás volt. Napok óta halkan jártam csak a házban és különös tekintettel voltam arra, hogy ne csapjak zajt. Nagyon nehezen aludt el napok óta a lelkem, és ha aludt is lázálmok gyötörték. János, az a kedves János, majdnem minden nap jött meglátogatni őt és az én drága törékeny, pici fiam szeme ismét úgy csillogott, mint mielőtt lebetegedett volna. Boldog volt, hogy láthatja a barátját és én is boldog voltam, mert a kisfiam képes volt igazi mosolyra húzni a száját. Ma mindenki csendes volt és ez a csönd szinte már zavaró volt. Tudták, hogy beteg az én Ernőm, de az előző napokon nem voltak ilyen csendesek. Ugyanúgy folyt az élet, mint máskor, most mégis csönd telepedett mindenre. Nem lehetett hallani a többi asszony pletykálkodását vagy, ahogy a cselédek porolták a szőnyegeket. Olyan volt, mintha mindannyian tudtuk volna. Mi már napok óta sejtettük az urammal, de nem mondta ki egyikünk sem. Nem akartuk kimondani. Úgy tettünk, mint a gyermekek, azt hittük, ha nem mondjuk ki, akkor nem történhet meg. Mikor hazaért az uram csendesen álltunk a mi Ernőnk ágya felett és csak néztük, ahogy alszik. Mindig is ő volt a mi kis csodánk, a mi angyalunk. Halk kopogást hallottunk az udvar felőli ajtón, így mentem kinyitni azt. Az orvost reméltem, de János volt az. Egy lágy mosolyt erőltettem magamra, miközben a fiú szemébe néztem. Ő az én Ernőm egyetlen

barátja, a többiek nem látogatják csakis János. Láttam a szemén az aggodást, amit a mi Ernőnk felé érzett. Piros is volt a szeme, nemrég sírhatott, amiért nem tudom megvetni. Már két napja csak sírok, ha senki nincs mellettem.

- Bejöhetek? – kérdezte miközben elnézett a vállam felett. Egy halk sóhajt eresztettem, majd arrébb léptem az ajtóból, hogy beengedjem. Tudtam, hogy csak tisztességből vár arra, hogy válaszoljak. Legszívesebben már a kisfiam ágya szélén ülne és mesélne neki.

- Be, fiam. – mondtam. Alig, hogy kimondtam a szavakat ő már bent is volt. Levette a kalapját és a kezében gyűrögette, miközben engem nézett egy pár pillanatig.

- Hogy van? – kérdezte János, csakúgy, mint az előző látogatásai során.

- Sehogy. – motyogtam és láttam, ahogy már indul is a szoba felé.

- Rosszul? – kérdezte, mielőtt belépett volna a szobába.

Már hárman álltunk az ágya mellett, mikor egyszer csak kinyitotta a szemeit, azokat a gyönyörű kék szemeit. Csillogtak, hisz még mindig lázas volt, de mind elmosolyodtunk egy kicsit. Először az apjára nézett, majd rám. Szomorúságot tükröztek a szemei, de amint meglátta a barátját elmosolyodott.

- Te itt vagy, Boka? – kérdezte Ernő. A hangja gyenge volt, ha nem lett volna ekkora csend talán meg sem hallottuk volna. János elmosolyodott, majd közelebb lépett Ernő ágyához.

- Itt vagyok. – mondta, miközben egy picit előrébb araszolt, hogy jobban halhassa Ernőt.

- Itt is maradsz? – kérdezte reménykedve az én szőke kis angyalom.

- Itt. – mondta határozottan János.

- Egészen addig, amíg meghalok? – kérdezte Ernő, úgy mintha csak az időjárásról beszélgetnének. Elfordultam, nem bírtam így látni az én Ernőmet. Le kellett hunynom a szemeimet, hogy ne kezdjek hisztérikus zokogásba. Tudja, hogy meg fog halni, mégis úgy kezeli, mintha csak egy kis semmiség volna.

- Bolondot beszélsz, fiam - mondta az uram. Hallottam a hangján, hogy ő is a sírás határán van, de ő képes volt tartani magát. - Khm! Khm! Bolondot beszélsz

Az orvos érkezése szinte váratlan volt, gyors volt a látogatása és nem mondott nekem semmit. Andrással beszélt és mikor visszajött a szobába csak leroskadt a székre. Puhatólóztam, hogy mit mondott az orvos, de nem akart megszólalni csak elmélázva nézte a mi kis Ernőnkét, ahogy a barátját öleli.

Ernő mindenféleképpen a grundra akart menni, de le tudtuk róla beszélni. Ahányszor kimondta azt, hogy meg fog halni összeszorult a szívem. Ki kellett mennem ajtót nyitni, mivel ismét kopogtak és szóltam is a férjemnek, hogy menjen ki Csetneky úrhoz. Csak mosolyogva figyeltem, ahogy Ernő kiabál és mocorog. Tudtam, hogy talán utoljára látom ilyen virgoncnak, így nem szóltam semmi. Mikor elfáradt megigazítottam a párnát a feje alatt, míg János betakargatta.

Halkan figyeltük, ahogy alszik, de gyerekzsivaj hallatszott hirtelen és fel is ébredt. János beszélt a barátaikkal, de mondtam nekik, hogy jöjjenek be, mert már nem alszik Ernő. Nem mertek belépni a szobába, így beljebb kellett lökdösnöm őket. Talán mulatságosnak is tartottam volna, hogy a felnőtteket imitálva beszélnek az én Ernőmhöz, de nem ilyen körülmények között. Mikor az angyalom lehunyta a szemét utat törtem a fiúk között és félve hajoltam fölé. Már akkor tudtam, amikor elindultam az ágya felé, hogy elment, de nem akartam elhinni. Nem éreztem az apró és gyors lélegzetvételeit, így halkán megszólaltam.

- Te, ez nem lélegzik... - motyogtam Andrásnak. A kezéhez nyúltam, ami mindig is meleg volt, még a legnagyobb hidegben sem hűlt ki. Egyszerűen üvöltöni kezdtem. – Te! Hideg a keze!

Nem mozdult meg az, akihez beszéltem. Csak felzokogott. Lassan visszanéztem az én tejfölszőke kisfiamra és magamhoz öleltem, majd megcsókoltam az orcáját, majd a kispárnába temettem az arcom. A szívem összeszorult és sikítani akartam fájdalmamban, de a gyermekek miatt erős próbáltam maradni. Nem akartam elhinni. Nem! Nem lehet igaz, hogy meghalt.

- Későn jöttünk... - suttogta az egyik fiú. Nem bírt érdekelni, hogy mit csinálnak.

- Menjetez szépen haza. – hallottam meg János lágy hangját. Hálás voltam neki. Nem bírtam volna most megkérni őket a távozásra.

Mikor mindannyian elmentek, még János is, felemeltem az arcom a párnából és ismét Ernő arcára simítottam. Remegett a kezem és alig kaptam levegőt.

- Aludj hát kis angyalom... - suttogtam. Fuldokoltam a könnyeimtől, de nem tudtam letörölni őket. Nem tudtam elengedni a kisfiam már sápadt és élettelen arcát. Éreztem, ahogy András a vállamra teszi a kezét. Azt akarta, hogy elengedjem a kisfiamat. Az én tejfölszőke angyalomat. – Jobb helyen leszel, ahol nem kell megküzdened a felnőttek problémáival, ahol örökké a grundon lehetsz, amit annyira szerettél.

- Kedvesem... - szólt lágy hangon András, de nem törődtem vele. Egyszerűen nem tudtam vele törődni. Úgy nem, hogy a kisfiam itt fekszik az ágyában halottan.

- Ernő... - suttogtam, ahogy ismét magamhoz öleltem. – Én kedves kisfiam...

András óvatosan ölelt át mindkettőnket. Még mindig sírt, de próbált megnyugtatni. Nem akartam elengedni a pici testét, ami már nem remegett a láz miatt. Kopogtak, de egyikünk sem mozdult Ernő mellől, ha az orvos, akkor már késő, ha pedig valamelyik szomszéd az várhat.